

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Ing. J. P.**, zast. Mgr. Romanem Moussawi, advokátem, se sídlem Pařížská 11, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2017, č. j. 51663/17/5200-10422-711621, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 1. 2020, č. j. 25 Af 5/2018 - 62,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 1. 2020, č. j. 25 Af 5/2018 - 62, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Platebním výměrem Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Územní pracoviště v Opavě (dále jen „správce daně“), ze dne 10. 6. 2016, č. j. 2253514/16/3216-50523-809746, byla žalobci podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a podle § 147 a § 139 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013 ve výši 1.100.460 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 12. 2017, č. j. 51663/17/5200-10422-711621, podle § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu a podle zákona o daních z příjmů zamítl odvolání žalobce a uvedený platební výměr potvrdil.

[3] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 5. 12. 2018, č. j. 25 Af 5/2018 - 40, zrušil uvedené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto zrušujícího rozsudku krajský soud uvedl, že žalobce unesl své důkazní břemeno, neboť rozptýlil pochybnosti správce daně spočívající v pouhém zjištění o připsání peněžních částek na jeho soukromý účet tím, že prokázal, že šlo o platby, jimiž třetí osoby plnily své závazky vůči společnosti AVANTI, spol. s r.o. (dále jen „společnost AVANTI“) na základě mandátní smlouvy uzavřené mezi touto společností a žalobcem. Pokud následně finanční orgány nutily žalobce doložit, jakým způsobem došlo k vypořádání jeho závazků se společností AVANTI, činily tak bez opory v zákoně, neboť tato skutečnost nemá vztah ke zjištění, které založilo původní pochybnost správce daně. Bylo naopak na správci daně, aby prokázal, že došlo k nějaké nové skutečnosti, na základě níž se finanční prostředky, které prokazatelně patřily společnosti AVANTI, staly reálnou součástí majetku žalobce.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 20. 9. 2019, č. j. 4 Afs 16/2019 - 32, zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že důkazní povinnost žalobce nemůže být naplněna pouhým předložením formálně správného daňového dokladu či uzavřené smlouvy, neboť tyto dokumenty nejsou dostatečnými podklady pro prokázání realizace příslušného zdanitelného plnění či jiných skutečností uvedených v daňovém tvrzení. Nejistota o souladu mezi skutečností a daňovými tvrzeními přitom v dané věci vyplývala z reálné možnosti, že žalobce peněžní částky připsané na jeho účet na základě mandátní smlouvy nepoužil ve prospěch společnosti AVANTI, nýbrž že zůstaly v jeho dispoziční sféře a představovaly tak jeho reálný a zdanitelný příjem. Tato obava z nesouladu mezi stavem faktickým a formálně právním byla umocněna tím, že se žalobce o existenci mandátní smlouvy zmínil až v odvolacím řízení. Za této situace žalovaný nepochybil, když se nespokojil se zjištěním o připsání finančních prostředků na soukromý účet žalobce z titulu nově tvrzené mandátní smlouvy a na daňovém subjektu požadoval prokázání předání, vypořádání a zúčtování těchto peněžních částek ve prospěch společnosti AVANTI. Bez doložení těchto skutečností totiž nemohly být odstraněny důvodné pochybnosti žalovaného o tvrzení žalobce ve vztahu k finančním prostředkům zaslaným na jeho osobní účet.

[5] V následném řízení krajský soud vydal rozsudek ze dne 13. 1. 2020, č. j. 25 Af 5/2018 - 62, jímž žalobu zamítl. V jeho odůvodnění uvedl, že žalobce byl v daňovém řízení povinen řádně prokázat, že peněžní prostředky připsané na jeho osobní účet nepředstavovaly jeho zdanitelný příjem. Vzhledem k tomu, že na základě daňových tvrzení žalobce správci daně vznikly pochybnosti o tom, zda žalobce peněžní prostředky připsané na jeho účet na základě mandátní smlouvy použil k úhradě závazků vůči společnosti AVANTI, nebo zda zůstaly v jeho dispoziční sféře, a představovaly tak reálný a zdanitelný příjem žalobce, žalovaný postupoval správně, když po žalobci požadoval prokázání předání, vypořádání a zúčtování těchto peněžních částek ve prospěch společnosti AVANTI. Prokázání uvedených skutečností bylo zásadní pro odstranění uvedených pochybností žalovaného. Tento postup navíc podpořila i skutečnost, že mandátní smlouva uzavřená mezi žalobcem a společností AVANTI byla žalobcem předložena až v rámci odvolacího řízení. Nelze proto souhlasit s žalobcem, že otázka toho, zda a jak byly vypořádány vztahy mezi žalobcem a společností AVANTI, není relevantní. Žalobce v

pokračování

řízení prokázal obdržení předmětných finančních prostředků na základě mandátní smlouvy. Na základě doplněného dokazování provedeného v odvolacím řízení žalovaným, však již nelze mít za to, že by žalobce prokázal předání, vypořádání a zúčtování předmětných peněžních prostředků ve prospěch společnosti AVANTI, a jak vyplývá z tvrzení žalobce na jednání konaném dne 13. 1. 2020, že „*již doložil, co doložit mohl*“. Žalobce ani již nebyl schopen žádné další relevantní důkazy k těmto skutečnostem předložit. Žalobce tak neunesl důkazní břemeno ohledně skutečnosti rozhodné pro posouzení, zda se jednalo o jeho reálné příjmy, či nikoliv.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti, který je uveden v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel namítl, že krajský soud se nedostatečně zabýval tím, že finanční správa v podstatě považovala totožný příjem současně za příjem dvou různých daňových subjektů. Správce daně totiž nerozporoval, že předmětné finanční prostředky jsou zdanitelným příjmem společnosti AVANTI, zároveň je však považoval i za příjem stěžovatele a vyměřil mu z nich daň. Takový postup by přitom podle stěžovatele mohl vést k tomu, že jeden příjem by mohl být současně považován za příjem nekonečného množství daňových subjektů.

[8] V řízení totiž podle stěžovatele bylo jednoznačně prokázáno, že finanční prostředky nacházející se na jeho soukromém účtu patřily společnosti AVANTI a stěžovatel s nimi nebyl oprávněn nakládat jinak než ve prospěch této společnosti. Uvedl, že správci daně doložil čestným prohlášením zaměstnance společnosti AVANTI pana B., že finanční prostředky byly použity na úhradu závazků této společnosti, což tento svědek osobně potvrdil i při svém výslechu. Správci daně je přitom známa i skutečnost, že finanční prostředky byly vyplaceny svědkovi B. jako jednateli společnosti FVE Masečín s.r.o., která společnosti AVANTI vyfakturovala poskytnuté plnění. Stěžovatel má za to, že je nerozhodné, zda byly faktury vystaveny za konkrétní plnění oprávněně (byť má za to, že rozhodně byly), ale za podstatnou považuje skutečnost, že jménem společnosti AVANTI její závazky vyjádřené ve fakturách uhradil, čímž závazek této společnosti zanikl. Podle stěžovatele tedy bylo postaveno najisto, že finanční prostředky používal na úhradu závazků společnosti AVANTI, a to v souladu s jeho tvrzením, předloženou plnou mocí i logikou věci (jelikož někdo musel zaměstnancům za poskytnutá plnění vyfakturovaná odběratelům společnosti Avanti zaplatit).

[9] Dále stěžovatel brojl proti tomu, že správce daně opřel své rozhodnutí o neprokázání vypořádání závazků mezi ním a společností AVANTI, a to přesto, že pro takový požadavek neexistuje zákonný podklad. Stěžovatel nakládal s finančními prostředky společnosti AVANTI výhradně v souladu s pokyny této společnosti. Zjednodušeně řečeno, finanční prostředky zaslané dlužníky této společnosti vyplatil jejím věřitelům, čímž došlo

k zániku závazků společnosti AVANTI. Stěžovatel nikdy s předmětnými finančními prostředky nenakládal jako se svými, a nelze je tedy považovat za jeho zdanitelný příjem.

[10] Konečně stěžovatel namítl, že mu bylo kladeno k tíži neprokázání plnění mezi jinými daňovými subjekty. Konkrétně za nezákonné považoval to, že byl vyzván k prokázání poskytnutí plnění na základě faktur, které hradil, a to s negativními důsledky v případě, že se mu to nepodaří. Tato plnění však měla být poskytnuta společnosti AVANTI třetími osobami a stěžovatel pouze příslušné faktury uhradil z prostředků společnosti AVANTI. O skutečné realizaci plnění nic nevěděl, a jeho případná fiktivnost tak nemůže jít k jeho tíži.

[11] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s rozsudkem krajského soudu i s předchozím rozsudkem Nejvyššího správního soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Nad rámec toho, co v odůvodnění svých rozsudků vyjádřily správní soudy, žalovaný uvedl, že otázka příjmů, respektive daňových povinností, společnosti AVANTI není předmětem tohoto daňového řízení. Argumentaci možným dvojím zdaněním je proto nutné odmítnout jako irelevantní.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom shledal vadu uvedenou v § 109 odst. 4 s. ř. s., k níž musel přihlédnout z úřední povinnosti, i když nebyla v kasační stížnosti výslovně namítnuta.

[14] Vzhledem k tomu, že v projednávané věci byl krajský soud vázán předchozím zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu, je rozsah kasačního přezkumu v souladu s § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. omezen, neboť kasační stížnost není přípustná proti rozhodnutí, *jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.* Námitky obsažené v současné kasační stížnosti jsou tak přípustné pouze za podmínky, že se jimi Nejvyšší správní soud nezabýval již v předchozím zrušujícím rozsudku.

[15] Jedna z kasačních námitek uplatněných v této kasační stížnosti se týkala otázky, zda správce daně mohl po stěžovateli požadovat prokázání vypořádání vzájemných závazků se společností AVANTI a následně vyvozovat negativní důsledky z neprokázání této skutečnosti.

[16] Tuto otázku však již Nejvyšší správní soud řešil v předešlém rozsudku, v němž uvedl, že *„nejistota o souladu mezi skutečností a daňovými tvrzeními přitom v dané věci vyplývala z reálné možnosti, že žalobce peněžní částky připsané na jeho účet na základě mandátní smlouvy nepoužil k úhradě závazků společnosti AVANTI, nýbrž že zůstaly v jeho dispoziční sféře*

pokračování

a představovaly tak reálný a zdanitelný příjem žalobce. Tato obava z nesouladu mezi stavem faktickým a formálně právním byla umocněna tím, že se žalobce o existenci mandátní smlouvy v průběhu daňové kontroly nikterak nezmínil. Za této situace odvolací finanční orgán nepochybil, když se nespokojil se zjištěním o připsání finančních prostředků na soukromý účet žalobce z titulu nově tvrzené mandátní smlouvy a na daňovém subjektu požadoval prokázání předání, vypořádání a zúčtování těchto peněžních částek ve prospěch společnosti AVANTI. Bez doložení těchto skutečností totiž nemohly být odstraněny důvodné pochybnosti stěžovatele o tvrzení žalobce ve vztahu k finančním prostředkům obdržených na jeho osobní účet.“

[17] Vzhledem k tomu, že k této námitce se již Nejvyšší správní soud v projednávané věci závazně vyjádřil, je v této části kasační stížnost podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná.

[18] Další kasační námitka spočívala v nesouhlasu stěžovatele s postupem správce daně, který po něm požadoval prokázání faktické realizace fakturovaných plnění, ačkoli šlo o vztahy jiných daňových subjektů (konkrétně společnosti AVANTI a jejích obchodních partnerů), přičemž s neprokázáním této skutečnosti spojoval negativní důsledky pro stěžovatele.

[19] Ani touto námitkou se však Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je totiž nepřipustná kasační stížnost, která se opírá jen o *důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. V žalobě přitom není žádná zmínka o tvrzené nezákonnosti postupu, jímž byl stěžovatel vyzván k prokázání realizace plnění mezi společností AVANTI a jejími obchodními partnery, jež se ho netýkala. Naopak v žalobě stěžovatel uvedl, že v rámci daňové kontroly bylo učiněno zjištění, podle něhož k přijetí a uhrazení příslušných faktur došlo z důvodu řádného poskytnutí služeb mezi těmito třetími osobami. Rovněž uvedl, že právní důvod všech těchto plateb je znám, nejsou o něm pochyby a ani žalovaný tyto doklady nezpochybňuje. Z žaloby tak nelze dovodit, že by stěžovatel brojil i proti způsobu posouzení otázky faktické realizace zdanitelných plnění, do nichž nebyl přímo zapojen. Navíc důvodem závěru finančních orgánů o neprokázání daňového tvrzení, že sporné finanční prostředky nepředstavují příjem stěžovatele, nebylo nedoložení uskutečnění předmětných plnění týkající se třetích osob, nýbrž nedoložení způsobu, jakým stěžovatel naložil s prostředky, které obdržel v rámci obchodování mezi společností AVANTI a jejími partnery.

[20] Dále stěžovatel v této kasační stížnosti zpochybnil závěry finančních orgánů i krajského soudu o tom, že neunesl své důkazní břemeno ohledně použití finančních prostředků obdržených na jeho účet. Stěžovatel tvrdil, že v daňovém řízení bylo jednoznačně prokázáno, že prostředky byly užity ve prospěch společnosti AVANTI, přičemž on sám s nimi nikdy nenakládal jako s vlastními.

[21] K této otázce, jež byla i klíčovým žalobním bodem, se však krajský soud po shrnutí judikatury a platné právní úpravy věcně vyjádřil jen v odstavci 18 napadeného rozsudku, v němž uvedl, že „na základě doplněného dokazování provedeného v odvolacím řízení

žalovaným však již nelze mít za to, že by žalobce prokázal předání, vypořádání a zúčtování předmětných peněžních prostředků ve prospěch společnosti AVANTI, a jak vyplývá v tvrzení žalobce na jednání konaném dne 13. 1. 2020, že „již doložil, co doložit mohl“, žalobce ani již nebyl schopen žádné další relevantní důkazy k těmto skutečnostem předložit. Žalobce tak neunesl důkazní břemeno ohledně skutečnosti rozhodné pro posouzení, zda se jednalo o reálné příjmy žalobce, či nikoliv, a proto nelze žalobě vyhovět.“ Takové odůvodnění však Nejvyšší správní soud nemůže považovat za dostatečné.

[22] Jak vyplývá z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu, rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě, je nutné považovat za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Afs 27/2004 - 74, či ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52.).

[23] V projednávané věci je přitom zřejmé, že krajský soud se argumentací stěžovatele věcně vůbec nezabýval, nýbrž pouze převzal závěr žalovaného o neunesení důkazního břemene, aniž by jej podrobil jakémukoliv kritickému zkoumání. Takový postup rozhodně nelze považovat za řádné vypořádání zásadní žalobní námítky. Podstata soudní kontroly ve správním soudnictví spočívá totiž právě v tom, že soudy nezávisle, v rozsahu žalobních námitek, posuzují závěry, k nimž správní orgány dospěly. V případě, že se soudy s názorem správního orgánu ztotožní, jsou v souladu se zásadami plynoucími z ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces povinny řádně vysvětlit, z jakých důvodů považují napadené rozhodnutí za správné a proč jsou žalobní námítky nedůvodné.

[24] V případě zmíněné otázky přitom nepřichází ani v úvahu vázanost právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť v uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud nevyslovil žádný právní názor, kterým by se závazně vyjadřoval k otázce unesení důkazního břemene stěžovatelem ohledně následného nakládání s finančními prostředky obdrženými na jeho osobní účet. Důvodem pro zrušení předchozího rozsudku bylo totiž pochybení krajského soudu, který se nedostatečně zabýval právě otázkou dispozice se spornými finančními prostředky a následného vypořádání závazků mezi stěžovatelem a společností AVANTI. Krajský soud totiž ve svém předchozím rozsudku dospěl k závěru, že stěžovatel unesl své důkazní břemeno již tím, že prokázal uzavření mandátní smlouvy mezi ním a společností AVANTI, aniž by se zabýval tím, jak stěžovatel poté s finančními prostředky naložil.

[25] Nejvyšší správní soud proto ve svém předchozím zrušujícím rozsudku uvedl, že takové posouzení je nedostatečné, jelikož „povinnost žalobce nemůže být naplněna pouhým předložením formálně správného daňového dokladu či uzavřené smlouvy, neboť tyto dokumenty nejsou dostatečnými podklady pro prokázání realizace příslušného zdanitelného plnění či jiných skutečností uvedených v daňovém tvrzení.“ Nejvyšší správní soud se tedy vůbec nezabýval otázkou, zda se stěžovateli podařilo prokázat, že finanční prostředky použil v souladu s uzavřenou mandátní smlouvou. To bylo úkolem krajského soudu, k čemuž jej Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku rovněž zavázal, když uvedl, že

pokračování

„krajský soud proto bude v dalším řízení vycházet z toho, že předání, vypořádání a zúčtování předmětných finančních prostředků ve prospěch společnosti AVANTI představuje klíčovou skutečnost, bez níž nemohl žalobce prokázat, že peněžní částky připsané na jeho osobní účet nepředstavovaly jeho zdanitelný příjem podle § 10 daňového zákona. Proto se krajský soud bude zabývat správností závěru stěžovatele o neprokázání této rozhodné skutečnosti. Až po takto provedeném posouzení bude moci krajský soud učinit spolehlivý závěr o tom, zda žalobce prokázal své tvrzení a unesl důkazní břemeno.“

[26] Krajský soud se však touto otázkou nezabýval ani ve svém druhém rozsudku. Tak jako v předchozím rozsudku bez hlubšího posouzení přijal formální argumentaci stěžovatele, tak v napadeném rozsudku bez jakéhokoli posouzení přijal argumentaci žalovaného. Ani v jednom případě tak nenaplnil svoji roli soudního orgánu, který je povinen věc nestranně posoudit s přihlédnutím k argumentaci obou stran a své rozhodnutí přesvědčivě odůvodnit.

[27] V předchozím zrušujícím rozsudku přitom Nejvyšší správní soud nijak nepředjímal, jak by toto řádné posouzení mělo dopadnout. Uvedl-li, že použití předmětných finančních prostředků ve prospěch společnosti AVANTI je nezbytné pro prokázání, že se nejedná o stěžovatelův zdanitelný příjem, rozhodně tím nenaznačoval, že důkazy shromážděné v daňovém řízení tuto skutečnost neosvědčují. Hodnocením provedených důkazů a skutkových zjištění se totiž v tomto směru vůbec nezabýval. Byl to totiž právě krajský soud, který měl řádně zhodnotit, zda na základě shromážděných důkazů ob stojí závěr žalovaného o neunesení důkazního břemene stěžovatelem. Tento závěr byl následně krajský soud povinen řádně odůvodnit a vypořádat všechny s ním související otázky.

[28] Tím, že krajský soud se ani napodruhé věcně nezabýval podstatou žalobních námitek, zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, čímž je naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K této skutečnosti přitom musel Nejvyšší správní soud přihlédnout z úřední povinnosti, i když nebyla v kasační stížnosti namítnuta, jak vyplývá z § 109 odst. 4 s. ř. s.

[29] Za této situace se již Nejvyšší správní soud nemusel zabývat kasační námitkou, podle níž finanční prostředky na osobním účtu stěžovatele, z nichž mu správce daně vyměřil daň, byly zdanitelným příjmem společnosti AVANTI a v důsledku postupu správce daně tak byl tentýž příjem fakticky předmětem daně u dvou různých daňových subjektů. Posouzení této otázky a její relevance pro účely posuzované věci týkající se toliko stěžovatele se totiž bude odvíjet zejména od závěru, zda stěžovatel použil peněžní částky připsané na jeho účet na základě mandátní smlouvy ve prospěch společnosti AVANTI, nebo zda zůstaly v jeho dispoziční sféře, a staly se tak jeho reálným příjmem.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž podle odstavce čtvrtého téhož ustanovení bude vázán právním

názorem vysloveným v tomto zrušovacím rozhodnutí. V dalším řízení krajský soud vydá přezkoumatelný rozsudek, v němž se bude pečlivě zabývat všemi skutkovými zjištěními učiněnými v odvolacím řízení a správností závěru žalovaného o neprokázání předání, vypořádání a zúčtování příslušných peněžních částek došlých na osobní účet stěžovatele ve prospěch společnosti AVANTI. Teprve až po náležitém posouzení této skutečnosti bude moci krajský soud učinit spolehlivý závěr o povaze finančních prostředků došlých na účet stěžovatele a o tom, zda se jednalo o jeho reálný příjem, či nikoliv.

[31] Krajský soud v dalším řízení podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o této a předchozí kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu